

jakub  wiek
GRIMM CITY 1

VLK!



jakub ěwiek
GRIMM CITY 1

VLK!

argo

Paulině.

*Město Grimm jí vděčí za tolik, až je s podivem,
že v něm ještě nemá svou ulici.
Abych toto nedopatření alespoň částečně odčinil,
s vděčností jí věnuji tuto knihu.*

Kapitola 1

Minulý týden zemřeli taxikáři při dvanácti ze třiadvaceti nešťastných událostí, k nimž došlo na hranicích čtvrtí Reuben a Navalla Afiada. Vzbudilo to všeobecné překvapení a nejistotu, protože do této chvíle je osud obvykle ušetřil, ušetřil jim jen pár šťouчан-ců a pak jim nařídil vypadnout a na všechno zapomenout. Teď se ale štěstí unavilo a drožkářská práce poskočila prakticky z týdne na týden na žebříčku nejnebezpečnějších povolání v Grimm City o několik příček vzhůru.

Někteří tvrdili, že to, co se stalo, souviselo s Whistlerem Morsem, který taxikařil třicet let a stal se korunním svědkem – práskl Acea Spadea v té záležitosti s čistkami po loňském předvolebním shromáždění. Populárnější verze ale hovořila o příchodu nového, nebezpečného hráče, který si – alespoň prozatím – velmi úzkostlivě střeží soukromí. Soudě podle toho, co se povídalo v ulicích, si ho střežil docela účinně.

Dvanáct mrtvých taxikářů. Sedm z nich uhořelo zaživa zároveň se svými pasažéry. Jeden byl rozdrcený, když ukradený nákladák přimáčkl jeho auto k cihlové zdi. Další dva se snažili utéct a byli potrestáni nejdříve výstřely do nohou a pak zblízka do týla. Předposledního smetla dávka ze samopalů na křižovatce Třicáté a Páté,

poslednímu pak usekli hlavu a společně se třemi dalšími lebkami ji vystavili na plotě velkoobchodu s ochrannými oděvy nějakého Petco Gibbidiho.

Podle tvrzení policie bylo možné jména pasažérů bez obtíží spojit s organizovaným zločinem, a kromě brutality některých vražd tyto popravy v podstatě nijak nevybočovaly ze standardů obvyklých při vyřizování úctů. Ti taxikáři ale byli něco úplně nového. Nebylo divu, že Prcek už od rána zvracel.



Místnost sousedila s koupelnou a Alfie za to byl většinou docela rád, protože mu to obvykle umožnilo ocitnout se v ní ráno jako první, když na něj přišla potřeba. Onoho rána by ale dal všechno za to, aby si s Prckem vyměnili pokoje. Pokud samozřejmě Prcek předtím nehodil šavli i do postele.

Prcek se jmenoval Patrick a jako většina Patricků to byl drobný, žilnatý chlapík s bledým obličejem, ohnivě rudými, věčně neučesanými vlasy a s jakoby neustále udivenýma očima. Nedokázal být chvíli zticha – buď zpíval, nebo žvanil, jako by ho za to platili –, ale na druhou stranu to byl fajn kluk, pracovitý... a nikdy si nestěžoval na několikadenní prodlevu v placení nájmu. *Vím, jak to je*, říkával tehdy a poplácával Alfieho po rameni. *Sám jsem se kdysi chtěl stát umělcem.*

Nestal se, protože jeho otec nechtěl mít doma houslistu, a tak nejdřív v opilosti Prckovi zlámal všechny prsty, a když pak srostly, dal ho na box. Což vlastně nebylo zase tak špatné rozhodnutí, protože kluk měl talent, získal pár menších titulů a hodil zpátečku dřív, než se o něj začaly zajímat velké ryby. Vydělané prachy investoval do taxikářské licence, protože všichni věděli, že i když je neskutečně drahá, má pak člověk jistotu a poměrně bezpečnou práci. A taky to tak bylo – až do minulého týdne.

V míse hlasitě přistála další porce zvratků, následovaná suchým kašlem. Alfie se otočil na úzké posteli a strčil hlavu pod polštář, ale věděl, že je to k ničemu. Mohl se takhle obracet ještě pár minut a čím dál víc se vztekat, nebo vstát hned, dát si kafe a připravit se na rozhovor se spolubydlícím. Protože tím, že k rozhovoru dojde, si byl jistý. Jen neměl tušení, jak mu dnes odpoví.

Teoreticky mělo mít ježdění taxíkem bez papírů velmi vážné následky. Strašlivé peníze, oficiální i zaplacené bokem, které stálo udělení licence, stejně jako svého času silná masáž občanského mínění, že všudypřítomné, levné a k cestě vždy připravené taxíky jsou vyjádřením péče radnice o občany, byly obrovským kapitálem, jež nikdo nechťel rozměňovat na drobné shovívavosti k nepoctivcům. Speciální auta se speciálním označením, legitimace s fotografií. Pravda, naprosto anonymní, ale přesto mnohem hůř falšovatelná než řidičský průkaz vypsany propiskou na cáru papíru, který jste dostali na většině úřadů.

Tehdy na začátku, když policejní hlídka chytila za volantem taxíku někoho, kdo tam neměl co dělat, dotýčný v nejlepším případě přišel o celodenní výdělek, několik zubů a chuť vydávat se za poctivého občana. V nejhorším skončil v Domku třetího prasátka a čekal tam na trest.

Teď, i když pravidla pořád platila, nikdo je tak striktně nevybíral. Taxikářů bylo méně, ale vyžadovala se po nich naprostá dostupnost podle rozpisu hodin a čtvrtí, takže obvykle všichni přivírali oči nad tím, že jste po špatné noci posadili za volant švagra nebo syna. Hlavně aby měl řidičák, uměl jezdit a připravil si ruličku nebo dvě na úplatky pro hlídku. A aby se z toho nestalo pravidlo.

Alfie občas jezdil za Prcka, brali to jako vzájemnou protislužbu. Obvykle tehdy, když měl kámoš špatný den, onemocněl nebo si naplánoval výjezd za město s tou svojí pipkou. Stejně často některý z Alfieho peněžních zdrojů dočasně vyschl a on potřeboval pár nebeských navíc, aby udržel tempo. Ve městě bylo těžké

vyžít z muziky, pokud jste neměli kontakty na některý z klubů na Troll's Face. On o ty své přišel už dávno.

Kdysi si sice myslel, že se udělá právě tady, v Dolním Reubenu, historické kolébce jeho oblíbeného žánru d'espri, hodně rychle ale zjistil, že tahle hudba už nevzbuzuje stejné nadšení jako dřív. Jména nebo přezdívky jako Ricky Klewon nebo J. D. Mulders něco říkaly málokomu z mladých, a lokály, kde hráli, zely prázdnotou a jeden po druhém se zavíraly. Dnes byl v kurzu jen S'n'W hraný melodicky a jednoduše, a zpívaný buď tklivě a sladce, nebo hlasitě a obhrouble, na což Alfie možná měl hlas, ale nějak mu k tomu scházelo srdce. A po čase, když ho vytlačila konkurence, i příležitost.

Takže mu zbyly hodiny pro děti kartonů – rodin hlásících se k vyšší třídě, kde dokonce i matky v kuchyni měly dokonalý účes a čistou zástěru a otcové nosili kolem krku upnuté kartonové límčky, které si každou půlhodinu měnili, aby si navzdory smogu zachovaly bělost. S touhle prací to ale také bývalo všelijaké, jednou lepší, jindy horší, a teď právě to bylo horší. Což hovořilo pro to, aby šichtu vzal, jak ho bezpochyby Prcek za chvíli požádá.

Na druhou stranu to nebylo tak, že by s ním celá věc s mrtvými taxikáři vůbec nehnula. Alfie se taky bál, a ani náhodou nechtěl nastavovat krk za pár drobných. Ale možná kdyby si pečlivě vybíral zákazníky? Nevšímal by si těch, kdo vypadají movitě, a bral jen studenty nebo matky s nákupem, případně právě kartony. Tihle obvykle platili úplně přesně, ale na druhou stranu žádný štedrý tuzér nedokázal vynahradit potenciální riziko. Jezdil by do pěti odpoledne, přesně do konce Prckovy směny, a pak by mu taxík vrátil, a ještě by ho možná přemluvil, aby ho hodil na Memoire, kde měl mít pracovní pohovor. Nic neobvyklého, korepetice pro bohaté děcko. Moc si od toho nesliboval, všechno bylo zatím na vodě, ale kdo ví, možná... I když ne, ani hovno! Sliboval si od toho docela dost, protože Memoire dělila od Troll's Face akorát ohrada

a dvě ulice. Kdyby se otci toho děcka líbilo, jak hraje, kdyby něco pošeptal známému majiteli klubu, možná by se mu podařilo vrátit ke klavíru tam, kde se zvuky vln mísí se smíchem bavících se turistů a cinkáním mincí...

Jeho myšlenky přerušila další dávka zvratků, přesněji už jen nepovedený pokus. Alfie odhodil deku, vstal z postele a vydal se do stísněné kuchyňky. Chtělo se mu čurat, ale řekl si, že dá Prckovi ještě chvíli.

Druhou variantou byla toaleta na chodbě, donedávna jediná možnost pro celý dům, ale Alfie se jí trochu štítil, takže raději došel ke kuchyňské lince, postavil vodu na sporák a nasypal kávu do hrnku. Po chvilce přemýšlení sáhl i pro hrnek spolubydlícího.

Ten se objevil právě ve chvíli, kdy voda začala vřít. Alfie zalil obě kávy a do Prckovy chtěl ještě přidat mléko a cukr, ale zrzek zavrtěl hlavou.

„Poblil bych se,“ řekl.

Alfie pokrčil rameny, jízlivou poznámku si nechal pro sebe. Napil se, příjemně si při tom opařil ústa, a pak ještě jednou. Postavil hrnek na stůl.

„Hned jsem zpátky,“ řekl.

„Nemusíš mi hlásit, když chceš jít na hajzl,“ řekl Prcek a napil se kávy. Zašklebil se, zavrtěl hlavou, ale nakonec si ji přece jen osladil. Pak přilil i trochu mléka.

Alfie mezitím prošel předsíní. Do koupelny vešel se zatajeným dechem, ale dlouho to nevydržel, a když stál nad mísou, hluboce vydechl, a v tu chvíli se mu sladkokyselý pach zvratků vecpal do nosu a oťrásl mu žaludkem. Praštil se do hrudi, jednou, podruhé, vyplivl hustou, béžově zabarvenou slinu a potom spláchl a postavil se před umyvadlo.

Ze zrcadla na něj hleděl tupý, nakrátko ostříhaný dělník s nosem jako brambora, výraznou hranatou čelistí a ušima přiléhajícíma k hlavě. Tmavé kruhy pod vodnatýma očima už dávno ztratily

status dočasných známek únavy a viditelně se tam usadily nastálo, zatímco jizva táhnoucí se od levého obočí až k vlasům časem vystoupila ještě víc a teď už ničím nepřipomínala sexy bílou linii, na kterou se ho vyptávaly připilé dívky v barech. Očekávaly romantický příběh talentovaného devatenáctiletého kluka. Možná o velké lásce, o níž tak často zpíval, nebo o smutném dětství, o kterém měl dva nebo tři kousky... Dnes ale jizva vypadala, jako by mu nespokojený zákazník přeoral ksicht střepem z flašky, protože podle jeho názoru špatně zahrál *Barmanovu baladu*. Což byla ostatně pravda. Alfie byl tehdy tak sjetý, že necítil ani to, že netrefil tóninu, ani to, že v důsledku toho málem přišel o oko a možná i o život.

Cákl na ten ksicht studenou vodu, aby se probudil, a pak to zopakoval, protože mu lezl na nervy. Promnul si zarostlou tvář, znechuceně se podíval na štětku a břitvu, otřel si ruce do pořádku vlhkého ručníku a vyšel z koupelny.

Prcek už měl ve tváři ten výraz. Oči kokršpaněla, ale rty sevřené, jako by měl v úmyslu zachovat si hrdost až do konce. Jen se zeptá. Jednou. A bez ohledu na to, co Alfie odpoví, bude jeho rozhodnutí respektovat. Oba věděli, že je to totální nesmysl, stejně jako byla nesmyslná většina výmluv, které Prcek občas používal, když s touhle prosbou přišel na poslední chvíli a muzikant už měl jiné plány. Nejčastějším důvodem proseb byla ta jeho pipka, a kdo ví, jestli jejím jediným cílem v takových chvílích nebylo, aby je rozeštvala. Alfie ji nedokázal pochopit. Jistě, kdysi spolu spali, dávno předtím, než se seznámila s Prckem. Byl milý, zaplatil pak podle sazebníku, a dokonce jí dal i malé dýško. Možná bylo moc malé? Kdo ví, tahle pipka byla docela ctižádostivá.

Alfie se natáhl pro hrnek a upil další hořký doušek.

„Jo,“ řekl po chvíli.

„Co, jo?“ nechápal Prcek.

Alfie mu věnoval netrpělivý pohled.

„Ale před šestou večer musím být na Memoire, jasné?“

„Práce?“

„Ne, chodím tam krmit racky.“

Prcek se nuceně zasmál, pak udělal krok ke spolubydlícímu a položil mu ruku na rameno.

„Díky, kámo. Máš to u mě.“

Alfie pokýval hlavou a zadoufal, že vděk nebude mít podobu smutečního věnce. Napil se kávy a napadlo ho, že by si rád zapálil. Vlastně je to další plus dnešního záskoku. Mohl by si koupit krabičku marie laveausů. Povzdechl si. Na to, jak byl švorc, měl zatraceně drahé chutě.

„Ale víš o tom, že se jednou budeš muset vrátit za volant?“ zeptal se.

Prcek přikývl.

„Pro můj žaludek zní ‚jednou‘ o dost líp než ‚dneska‘,“ prohlásil a pak jakoby nic otevřel skoro prázdnou lednici, aby našel něco, čím by doplnil, co předtím vyzvracel.

Alfie dvěma doušky vypil ještě pořád horkou kávu, opláchl hrnek a odešel do svého pokoje. Cestou v předsíni sebral pytel s čerstvě vypranou taxikářskou uniformou. Oblékl si ji a ucítil, jak sako při každém pohybu praská a kalhoty se zařezávají do rozkroku a stehen. Navzdory přezdívce spolubydlícího byli s Prckem podobné postavy, ale Alfie měl o dost širší ramena a hrud', a k tomu měl i větší hlavu, takže služební čepice mu byla jen tak tak. Aby nevypadal jako úplný kretén, nasazoval si ji muzikant na temeno hlavy a posouval hluboko do očí, což možná nebylo podle předpisů, ale vypadalo to docela dobře. Jakoby hrozivěji, temněji...

Vrátil se do koupelny a prohlédl se v zrcadle. Získal neodbytný pocit, že by se přece jen měl oholit. Ve skutečnosti mu to ale bylo úplně u prdele.

„Měl by ses oholit,“ prohlásil v předsíni Prcek. Už měl na nohou boty a úplně stejnou uniformu, do které se stihl kdoví kdy nasoukat. Na dispečinku musel auto vyzvednout on a po konci směny ho tam

zase vrátit a podepsat denní hlášení. Některé věci se obejít nedaly. „Možná to ještě stihneš, než vyzvednu auto.“

Alfie pokrčil rameny.

„Už jsem se oblékl,“ odpověděl.

„Jenže firma...“ začal Prcek, ale ztichl, když viděl, že to nemá smysl. Mávl rukou a sundal z věšáku náhradní čepici. „Fajn, to je jedno. Běžím. A ještě jednou díky.“

„V pohodě,“ povzdechl si Alfie.

Hlavně abys už nezvracel, dodal v duchu. Napadlo ho, že je škoda, že jeho oblíbené cigarety neprodávají po kusech jako, kurva, všechny ostatní.



Den byl hnusný. Mraky visely nízko, takže se kouř z věží a továren Grumligova Distriktu, nazývaného Mlžná Čtvrť, válel v ulicích a čas od času přicházející přeháňky vyplňovaly nerovnosti na silnicích mastnou černou vodou. Alfie tohle počasí, kdy se město utápělo ve špinavé šedi, z duše nesnášel. Coby člověk s uměleckou duší samozřejmě nepochyboval, že Grimm City je takové i zevnitř – prosáklé korupcí, špinavými kšefty, ale na druhou stranu i prosyčené každodenní pracovní šedí a občas černým zoufalstvím –, ale proč se tím hned chlubit? Proč nutit lidi, aby si oblékali voskované pláště, zahalovali si ústa a oči a plížili se ulicemi jako spiklenci nebo zloději? Ano, za dnů, jako byl tenhle, město evidentně zpytovalo svědomí a odhalovalo své cinknuté karty.

Ale takové dny, a to musel Alfie uznat, měly i své klady. Největším z nich – obzvlášť v jeho momentální situaci – bylo, že pokud si lidé mohli vybrat mezi špinavým, páchnoucím a ulepeným autobusem a poklusem skoro naslepo od markýzy k bráně, měli o dost větší chuť objednat si taxík. Do jedenácti hodin udělal devatenáct jízd a dobré časy mohly trvat i déle, jenomže hadr na utírání už

byl černý jako noc, voda v ostríkovací došla a vzduchové filtry potřebovaly okamžitě vyměnit. Usoudil, že je to vhodná záminka k tomu, aby se konečně nasnídal, a tak zajel na roh Desáté a Třicáté čtvrté, kde se u pumpy nacházelo docela dobré snídaňové bistro. Nic zvláštního, ale kávu dělali z dovážené vody – věděl to od Betsy nebo Mitsy, číšnice, která kdysi strašně moc chtěla, aby jí zahrál *Všechny západy slunce nad Earlis* – a pravidelně měnili vzduchové filtry, takže ani v nejhorších dnech neměly palačinky, jak říkal, nečekanou sazolevu.

Byla tam fronta, a tak zaparkoval na příjezdové cestě. Přesunul do peněženky obsah schránky na peníze a hodil klíčky klukovi od obsluhy. Mohlo mu být šestnáct a měl na sobě špinavou džínovou kombinézu, ze které koukala jen holá hrud', i když už byl podzim. Nosil obnošenou čepici se štítkem a žluté ochranné brýle. V jedné zadní kapse měl zastrčený balíček jednorázových potahů na sedadla, z druhé mu čouhala hlavice francouzáku.

„Nádrž, filtry a paket pro smutné dny,“ odrecitoval Alfie lhostejně.

„Jo,“ řekl kluk. „Platí se u kasy.“

„Po snídani.“

„Jo.“

Kluk se pustil do práce a Alfie se po úzkém chodníku z popraskaných kachlí vydal do restaurace.

Na zvonek nad dveřmi nezareagoval nikdo kromě tlustého kuchaře ve zpoceném nátělníku, který stál na prahu kuchyně. Byl opřený o zárubeň, četl noviny a kouřil, popel odklepával do skleničky stojící na skříňce před ním. Když muzikant vešel, zvedl zrak, zafuněl a pokusil se novinami mávnout tak, aby kouř nešel do otevřené kuchyně. Vyvolal ale přesně opačný efekt.

Alfie se rozhlédl po dlouhé, úzké místnosti připomínající restaurační vagon. Zahlédl dva policisty, jednoho s kávou a kouskem jablečného koláče, druhého potýkajícího se s přepéčeným steakem.

Ten první na muzikanta podezíravě loupł okem, a pak ještě jednou – tentokrát se ale pohledem zastavil na delší dobu, jako by si ho chtěl zapamatovat.

V posledním boxu seděly v řeru další dvě osoby, ale od vchodu šlo zahlédnout jen temeno hlavy jednoho hosta a čas od času zvedající se ruce druhého. Buď měl tik, nebo se z něčeho hodně tiše radoval.

Alfie si sundal čepici, otřepal ji o stehno a pověsil na věšák. To samé udělal s příliš malým sakem. Srovnal si šle, pročísl vlasy a takhle upravený vykročil k číšnici, která seděla v koutě za pultem. Široce se usmál, protože tady – přinejmenším dřív – to znamenalo šanci na čerstvější kafe.

„Dobrej,“ pronesl.

Žena, odhadem blíže padesátce než čtyřicítce, vstala ze židle a přešla k pultu. Alfie zlehka naklonil hlavu a pozorně se na ni zadíval. Kdysi znal písničku o krásné dívce z obálky magazínu, který ležel v nějaké čekárně. Každou chvíli bral časopis někdo do ruky – voják, který dostal opuštěný a těšil se na setkání se svou milou, žena zoufalá ze ztráty... vlastně je jedno koho. Na dívku z obálky jednou padal déšť slz, jindy ji zase někdo osušoval úsměvem, a tak pořád dokola. Papír vybledl, pomačkal se, zvetšel, až nakonec někdo časopis vzal – a s ním i slečnu na obálce – a hodil ho do stoky. Číšnice by klidně mohla být tou dívkou.

„Něco není v pořádku, zlato?“ zabručela.

„Právě naopak, přemýšlím, odkud vás znám,“ zalhal.

„A byl jsi tu už někdy?“

„Jo.“

„Tak odsud. Co si dáš?“

„Určitě kafe.“ Poškrábal se na zátylku a zadíval se na nabídku vypsanou křídou nad barem. „A k tomu housku s ostrou vepřovou sekanou. A jako dezert jablečný koláč.“

„Se zmrzlinou?“

Podíval se na poničenou lednici v koutě.

„Bez zmrzliny.“

„Třicet pět filů.“

Zaplatil, ze svého přidal zmačkanou pětku, a pak se posadil na místo ve volném boxu u okna. Měl odtamtud dobrý výhled na pumpu a kluka pobíhajícího od auta k autu. Vypadal, že je pracovitý a šikovný, což v tomhle oboru, pokud to jinak nebyl naprostý pitomec, znamenalo docela výhodu – bez ohledu na to, jestli pracoval pro kartony, policajty nebo pro ty druhé. Všichni byli tady, a přitom by chtěli být jinde. Všichni potřebovali, aby jejich káry jezdily.

Servírka před něj postavila prázdný hrnek, nalila kávu z konvice a bradou kývla na cukr ukrytý za stojánkem na ubrousky. Poděkoval.

„Mléko?“

Zavrtěl hlavou. Chvilku přemýšlel o tom, že se zeptá na Betsy nebo Mitsy, ale k čemu by mu ta odpověď vlastně byla? Ochutnal kávu, byla lepší než ráno. Pohodlně se opřel, zaklonil hlavu a na okamžik zavřel oči. Když je zase otevřel, uviděl před sebou policistu, toho s kafem a koláčem. Ostrovní typ jako Prcek, i když mohutnější a rozhodně drsnější. Měl křivý, určitě několikrát zlomený nos ostrý jako ptačí zobák. Rty úzké a bledé, skoro neviditelné. Oči jako štěrbiny. Blondaté vlasy s bílými prameny. Mazák, pomyslel si Alfie. Takoví jsou, kurva, nejhorší. Pomalu se narovnal, aby policistovi projevil úctu, ale neukázal strach, který cítil. Psi jako tenhle ostrovan vycítili nervozitu na kilometr daleko.

„Můžu nějak pomoci, pane seržante?“ zeptal se.

„To je tvůj taxík?“ ukázal policista bradou na právě tankované auto, které viděli za oknem.

„Ne, firmy,“ odpověděl Alfie. „Ale ano, já s ním jezdím.“

Pomalu, pokoušeje se maskovat nervozitu, přenesl zrak na druhého policistu, který se zrovna díval na hodinky. Pospíchají, pomyslel si. To je dobře!

„Něco se stalo, pane důstojníku?“ zariskoval. „Chcete vidět doklady? Protože jestli jo, tak je mám v saku.“

Neměl je tam, ležely v přihrádce pod sedadlem v autě, ale druhý policajt se znovu netrpělivě podíval na kolegu a pak i na své zápěstí. Alfie z toho usoudil, že jeho bluf má šanci zabrat, že ho nechají na pokoji. V opačném případě spíš pochyboval, že by se tenhle seržant-čmuchal spokojil s úplatkem. Bylo to vidět v jeho očích, v tom, jak hledal, co předtím jen vycítil.

Něco mu nesedělo.

„Tearstone, musíme jít,“ řekl druhý policajt a seržant mávl rukou, že už jde.

„Dávej si pozor, synku,“ řekl tiše. „Můj kluk taky...“

Ztichl, narovnal se, upravil si uniformu, zvedl ze stolečku v boxu služební čepici, nasadil si ji na hlavu a ve stopách svého partáka vyšel z restaurace. Alfie si oddechl.

Hned poté se objevila číšnice a položila před něj podélně rozříznutou housku naplněnou voňavým masem a velkou hromadou žlutého syra. Poděkoval jí, ale i když přikývla, neodešla.

„Jeho synovi předevedl jsem usekli hlavu,“ řekla tiše, jakoby pro sebe. Hleděla do dálky, ven z okna, k pumpě a určitě ještě dál. „Občas sem zašli společně, jeho kluk se zamiloval do naší Betsy. Občas člověk prostě neví, jak si má s tím svinstvem poradit. Mají černá srdce. Černější než ten hnus pod námi.“

Poslední slova už věnovala přímo jemu a on, žvýkáje velký kus housky, mohl jen přikývnout a připitoměle něco zablábolit.

Povzdechla si a nespokojeně zavrtěla hlavou. Nevěděl, jestli nad ním, nebo nad celým světem.

„Chceš dolít?“

Přikývl, že ano, a tak se vrátila za bar pro konvici. A v tom okamžiku znovu zařinčel zvonek nad dveřmi.

V první chvíli uviděl jen kousek červené kapuce vyčnívající nad opěradla v boxech, ale vzápětí dívka vyšla zpoza sedaček a on si ji